

РЕШЕНИЕ

№ 1652

гр. София, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3336** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. във вр. с чл. 144 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл. 4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и чл. 145 и сл. от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по жалба на М. Л. М. чрез адвокат К. Х., против акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК (АУЗ) № 917683-1/25.10.2023 г., издаден от А. И. С. – старши инспектор в отдел „Общински приходи - К. село“ към дирекция „Общински приходи“ направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който са установени задължения за данък върху превозните средства в размер на 736,50 лв. главница и 237,04 лв. лихви. АУЗ е потвърден мълчаливо. Пред съда М. претендира да бъде обявена нищожността на АУЗ, в каквато насока са и указанията на ВАС в определението от 10.07.2024 г. по адм.д. № 6159/2024 г.

Представени са писмени бележки. Претендират се разноси в размер на 410,00 лв. за настоящата инстанция. Представя списък /л. 134/.

Ответникът - директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, представляван от юрк. В., претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На жалбоподателя е издаден АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 917683-1/25.10.2023 г. /л. 16-17/, връчен на 30.10.2023 г., който е издаден от А. И. С. на длъжност старши инспектор към отдел „Общински приходи-К. село“, оправомощен със Заповед на кмета на СО № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. /л. 52/. Във връзка с компетентността му са приложени допълнително споразумение към трудов договор № СОА23-РД15-3301/20.09.2023 г. и трудов договор /л. 16-17 по адм. д. № 6159 от 2024 г. на ВАС/. АУЗ е съставен на основание подадена декларация с вх. № [ЕГН]/15.07.2023 г. за притежаван лек автомобил. С АУЗ за периода 2018-2022 г. са установени задължения за данък върху превозните средства в размер на 736,50 лв. дължима главница и 237,04 лв. съответни лихви за просрочие, изчислени към 25.10.2023 г. Данъкът е установен за превозно средство (ПС) лек автомобил, рег. [рег.номер на МПС] , номер на двигател: няма, рама № W., марка Ф., модел П., еко категория: без категория, Евро 1 и Евро 2, мощност 96.00 kW, година на производство 2004 г.

Срещу АУЗ в срок, на 09.11.2023 г., е постъпила жалба по административен ред /л. 12-13/. Твърди се, че ПС с рама № W. е регистрирано за първи път на територията на Република България (РБ) на 29.06.2023 г. на името на жалбоподателя, а предходната му регистрация е била на територията на Република Х., като данък бил дължим от датата на регистрацията на ПС с този номер на рамата, рамата бил единственият идентификатор на ПС и преди 29.06.2023 г. жалбоподателят не е бил собственик.

На 19.03.2024 г. в АССГ, извън срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК, е постъпила жалба срещу АУЗ, в която се твърди, че преди 29.06.2023 г. ПС с рама № W. не е било регистрирано в РБ и данък не е следвало да се начислява за периода, предхождащ датата на регистрацията в РБ, поради това, че задълженията били установени за несъществуващ данъчен обект, а жалбоподателят не бил собственик на ПС преди датата на регистрацията. На това основание моли АУЗ да бъде обявен за нищожен и Столична община задължена да заличи публичните задължения за лекия автомобил по партидата.

На 23.04.2024 г. по делото е постъпило уведомление от директора на дирекция „Общински приходи“, че АУЗ е потвърден мълчаливо /л. 59/.

С Определение от 24.04.2024 г. по адм. д. № 3336 от 2024 г. на АССГ производството е прекратено поради просрочие на подадената жалба. Срещу определението е подадена частна жалба, по която ВАС се е произнесъл с Определение от 10.07.2024 г. по адм. д. № 6159 от 2024 г., с което делото е върнато на същия състав за продължаване на съдопроизводствените действия. С това определение ВАС очертава предмета на спора по адм. дело № 3336/2024 г., а именно претендираната нищожност на АУЗ.

По делото е постъпила справка за цялата история на регистрацията на МПС /л. 86/, декларация по чл. 54 ЗМДТ /л. 90/ с писмо от кмета на [община] /л. 89/, договор за продажба на МПС от 27.05.2014 г. /л. 92/, справка от отдел „Пътна полиция“ при СДВР към МВР /л. 122 – 124/.

Приложени са: адм. д. № 1237/2018 г. на АССГ с влязло в сила Определение № 1701 от 27.02.2019 г.; адм. д. № 6328/2019 г. на АССГ с Решение № 7563 от 03.12.2019 г. ведно с адм. д. 1772/2020 г. на ВАС с постановено Определение № 14906 от 02.12.2020 г.; адм. д. № 2396/2021 г. на АССГ с влязло в сила Решение № 5117 от 06.08.2021 г.; адм. д. № 2777/2022 г. на АССГ с влязло в сила Решение № 398 от 25.01.2023 г.

Видно от приложените документи и влезли в сила съдебни актове процесното ПС е внесено от Германия и първоначално регистрирано на територията на РБ на 27.12.2007 г. с рег. [рег.номер на МПС] и номер на рама W. /л. 86 и 122/. На 24.01.2008 г. е последвала пререгистрация поради промяна на собственост и промяна на регистрационния номер на О. /л. 86 и 123/. На 27.05.2014 г. жалбоподателят закупува с нотариално заверен договор за продажба на МПС лекия автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и номер на рама W. /л. 92/. При подадено заявление за пререгистрация при смяната на собствеността на ПС се установява, че е извършена манипулация на номера на рамата и с експертиза се установява, че реалният номер на рама на процесното ПС е W., който е бил заличен и пренабит с номер на рама W.. ПС с номер на рама W. е било откраднато от територията на Република Х. и обявено за издирване. Органите на КАТ възстановяват реалния номер на рамата W.. Неколкократно жалбоподателят е получавал отказ за пререгистрация на ПС поради това, че ПС е обявено за издирване и предвид това, че ПС с номер на рама W. ще се регистрира за първи път на територията на РБ, не се представят документи за собственост, изискуеми при първоначална регистрация на ПС по чл. 12а от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Всички горепосочени влезли в сила актове на съда са еднозначни, че не се касае за първоначална регистрация на ПС по чл. 12а от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., а за пререгистрация по чл. 14 от наредбата, като с Решение № 398 от 25.01.2023 г. по адм. д. № 2777/2022 г. на АССГ собствеността на жалбоподателя върху процесното ПС е отново потвърдена. С решението административният орган се задължава да извърши пререгистрация на ПС, а не първоначална регистрация. Същата е извършена на 29.06.2023 г., като на името на жалбоподателя се пререгистрира ПС с номер на рама W. и се издава рег. [рег.номер на МПС] .

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Допустимостта на жалбата е изследвана в хода на адм. д. № 6159 по описа за 2024 г. на ВАС, с определението по което жалбата е обявена за допустима досежно претендираната нищожност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Във връзка с поддържания от жалбоподателя петитум за прогласяване нищожността на АУЗ, следва да се отбележи, че съгласно трайната съдебна практика /напр. решение № 333 от 9.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4914/2017 г., решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г. и др./ доколкото в ДОПК, респективно в АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са основанията за незаконосъобразност по чл. 146 АПК респективно 160, ал. 2 ДОПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен /така Решение по адм. д. № 6174/2015 г. от 13.10.2015 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 15795/2014 г. от 05.03.2015 г. на ВАС и др.

Съобразно изложеното и с оглед на всеки един от възможните пороци на

административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3) Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. 5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Видно от представените документи /заповед за оправомощаване, трудов договор и допълнително споразумение към него/ АУЗ е издаден от материално, териториално и повременно компетентен орган - старши инспектор в отдел „Общински приходи – К. село“, оправомощен съгласно чл. 4, ал. 4 във връзка с чл. 4, ал. 1 и 3 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 ДОПК със заповед на кмета на Столична община.

АУЗ не страда от пороци на формата – същият е издаден в предвидената писмена форма.

Не се установяват и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са толкова тежки, че да обуславят нищожност на административния акт.

Като основания за нищожност на административен акт поради противоречие с материалния закон в съдебната практика са възприети: пълна липса на условията, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът да е изцяло лишен от законова опора; акт със същото съдържание да не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; актът да е основан на друг нищожен административен акт или да налага извършването на престъпление, съответно - административно нарушение. В този смисъл е горепосочената практика на ВАС.

Не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя за липса на годен обект на данъчно облагане.

Данъците се характеризират със своите елементи: обектът на облагане – оценима в пари даденост, проявлението на която като юридически факт обуславя възникването на данъчното задължение, примерно доход, печалба, собственост върху имущество, сделка, определена дейност; субектът – лицето, което е длъжно да заплати данъка във връзка с негов доход или имущество; връзката между обект и субект; данъчна основа и данъчна ставка.

В конкретния случай спорни се явяват обектът, субектът и връзката между тях. Субект на облагане съгласно чл. 53 ЗМДТ е собственикът на ПС. Обект на облагане съгласно чл. 52, т. 1 ЗМДТ са превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Връзката между обект и субект е правото на

собственост върху ПС. Обектът на облагане са превозните средства. В ЗМДТ липсва легална дефиниция за превозни средства, но видно от чл. 52 и сл. от ЗМДТ, както и от § 1, т. 35 от ДР на ЗМДТ се следват дефинициите, определени в ЗДвП. Жалбоподателят е закупил описания в представения договор за продажба на МПС лек автомобил, който съгласно § 6, т. 12, буква а) от ДР на ЗДвП, § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП и § 6, т. 10 от ДР на ЗДвП е недвуколесно безрелсово МПС, което се ползва за превозване на пътници и товари, чиито брой на местата за сядане без мястото на водача не превишава 8, снабдено е с двигател за придвижване, представлява съоръжение за придвижване по пътя на колела и съответно е пътно превозно средство. Обект на облагане е ПС независимо от номера на рамата, номера на двигателя и другите индивидуализиращи белези. С оглед на това, доводите на жалбоподателя, че ПС се индивидуализира единствено по номера на рамата, са несъстоятелни във връзка с определянето на обекта на облагане. ПС трябва също да е регистрирано за движение по пътната мрежа в Република България. Жалбоподателят твърди, че лек автомобил с номер на рама W. е регистриран на негово име за първи път за движение по пътната мрежа на РБ и му е издаден рег. [рег.номер на МПС]. От водените във връзка с пререгистрацията на ПС дела, както и от приложената към настоящото производство експертиза, се установява идентичност на лек автомобил с номер на рама W. и лек автомобил с номер на рама W. поради незаконното подправяне на идентификационния номер във връзка с кражбата. Закупеният от жалбоподателя лек автомобил е бил регистриран за движение по пътната мрежа на РБ с номер на рама W. и рег. [рег.номер на МПС], като преди това е бил с рег. [рег.номер на МПС]. Видно от четирите влезли в сила съдебни акта по делата за пререгистрация на ПС, настоящият състав е обвързан да приеме, че се касае за пререгистрация, а не за първоначална регистрация на ПС.

От тези съдебни актове и на основание установеното, че се касае за пререгистрация, жалбоподателят се ползва с цел извършване на пререгистрацията без да представя изискуемите по чл. 12а от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. документи за собственост, които са необходими при първоначална регистрация на ПС. Единствено на основание влезлите в сила съдебни актове, установяващи, че се касае за пререгистрация, а не за първоначална регистрация, административният орган е регистрирал ПС на името на жалбоподателя с номер на рамата W. без да изисква повече документите за собственост по чл. 12а от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. В настоящото производство с цел избягване на данъчно облагане, въпреки цитираните съдебни актове и извършената пререгистрация, се излагат доводи, че това е първоначална регистрация на ПС. Това представлява противоречие с принципа за добросъвестност и е злоупотреба с правото на защита. В този смисъл и предвид постановените съдебни актове /приложени в цялост с делата към настоящото/, извършената въз основа на тях пререгистрацията /а не първоначална такава/ и факта, че се касае за едно и също ПС, което още през 2007 г. е било регистрирано за първи път за движение по пътната мрежа в РБ, настоящият състав приема за изпълнен фактическият състав на чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, а ПС с номер на рама W. е годен обект на данъчно облагане.

Чл. 53 ЗМДТ определя като субект на облагане собственикът на ПС. Видно от влезлите в сила съдебни актове собствеността на жалбоподателя върху ПС не е оспорвана и е окончателно потвърдена с влязло в сила Решение по адм. д. № 2777/2022 г. на АССГ. Съгласно чл. 144, ал 1 ЗДвП собствеността на регистрираните ПС се прехвърля с писмен договор с нотариално заверени

подписи на страните, което в случая е изпълнено още през 2014 г. Съгласно чл. 24 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) договорът за продажба на МПС е консенсуален и собствеността преминава към приобретателя със сключване на договора. Пререгистрацията е задължение на приобретателя по чл. 145, ал. 2 ЗДвП и чл. 54, ал. 4 ЗМДТ, неизпълнението на което е скрепено с административнонаказателна отговорност. Неизвършването на пререгистрация обаче /недекларирането по ЗМДТ/ не засяга правото на собственост. Освен това владението, ползването и разпореждането са елементи от съдържанието на правото на собственост, но то не е аритметичен сбор от тях. От собственика зависи кога, как и дали ще ги упражнява. Временно или постоянно, по своя воля или принудително, той може да е лишен от някои или дори от всичките си правомощия, и въпреки това си остава собственик. Неговото право съществува и той може да търси защита на това свое право. В този смисъл е например Решение от 17.03.2009 г. по адм. д. № 688/2008 г. на Адм. съд Д., оставено в сила с Решение № 10802 от 18.09.2009 г. на ВАС по адм. д. № 5569/2009 г. Именно поради тази причина и на основание чл. 58, ал. 5, във вр. с ал. 4 ЗМДТ, във вр. с чл. 143, ал. 10 ЗДвП задължението за заплащане на дължимия данък не отпада и при служебно прекратена регистрация, каквато, видно от приложената по делото от отдел пътна полиция справка за цялата история на регистрацията на МПС, е била извършена. В допълнение, противно на твърденията на жалбоподателя, данък върху превозните средства за периода преди регистрацията на ПС на негово име на 29.06.2023 г. не е установяван на предходните собственици, както е видно от писмо на кмета на [община] /л. 89/. Последното е логично и следва духа на закона предвид факта, че новият собственик може да не изпълни задължението си за пререгистрация на ПС, т.е. данъкът е обвързан със смяната на собствеността, а не с датата на пререгистрацията. Предвид гореизложеното, жалбоподателят е годен субект на данъчно облагане с данък върху превозните средства за процесното ПС.

Относно връзката между обект и субект на облагане, то в случая тя е юридическа и представлява правото на собственост, което предвид изложеното свързва жалбоподателя със собствеността на процесното ПС независимо от промяната в номера на рамата.

Въз основа на изложените мотиви съдът приема, че не само не е налице пълна липса на условията, визирани в приложимите правни норми, т.е. материална незаконосъобразност в степен да води до нищожност, но изобщо не е налице материална незаконосъобразност на АУЗ.

Не е налице и противоречие с целта на закона, която да е от степен на нищожност.

Предвид гореизложеното, възраженията относно нищожността на оспорения АУЗ се явяват несъстоятелни, поради което оспорването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 400,00 лв. за настоящата инстанция на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с

оглед материалния интерес по делото в размер на 973,54 лв.
Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК
Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. Л. М. за обявяване на нищожността на акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 917683-1/25.10.2023 г., относно установените задължения за данък върху превозните средства за данъчен период 2018 - 2022 г. в размер на 736,50 лв., ведно с дължимите лихви за просрочие в размер на 237,04 лв.

ОСЪЖДА М. Л. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: